

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН РЪЦЕТЕ НА БИАНКА

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Когато Ран ги видя за пръв път, майката на Бианка я водеше за ръка. Бианка бе дребна и трътлеста, със сплъстена коса и развалени зъби. Устата ѝ бе разкривена и лигава. Или беше сляпа, или нямаше нищо против да се блъска в разни неща. Всъщност нямаше значение, защото Бианка бе малоумна. Ръцете ѝ...

Бяха прекрасни ръце, грациозни ръце, меки, гладки и бели като снежинки, ръце, в чийто цвят се примесваше едва доловим розов оттенък като отблясък на Марс върху сняг. Лежаха една до друга на тезгяха и гледаха Ран. Бяха полупритворени, тръпнещи от леко движение като дъха на диво животинче и го гледаха. Не дебнеха. По-късно щяха да го дебнат. Сега само гледаха. А това бе защото Ран усети обединения им поглед и сърцето му заподскача.

Майката на Бианка свадливо поиска сирене и Ран го донесе без да бърза, докато тя продължаваше да гълчи. Беше свадлива, както се полага на всяка жена без съпруг, родила чудовище. Ран ѝ подаде сиренето, пое парите и заради ръцете на Бианка изобщо не забеляза, че е дала по-малко. Когато майката на Бианка посегна да хване едната ръка, тя отбягна нежелания допир. Не се повдигна от тезгяха, а изтича с пръсти по ръба и скочи в една гънка на роклята. Майката стисна покорния лакът и изведе Бианка навън.

Ран стоеше неподвижно зад тезгяха и мислеше за ръцете на Бианка. Беше силен, мургав и не твърде умен. Никога не го бяха учили що е красиво и що е странно, ала той не се нуждаеше от уроци. Имаше широки плещи, тежки здрави ръце и големи, топли очи с гъсти ресници. В унеса си отново виждаше ръцете на Бианка. Едва дишаше...

Върна се Хардинг. Той бе собственикът на магазина — едър мъжага, чието лице едва се подаваше измежду бузите.

— Почвай да метеш, Ран — каза Хардинг. — Тази вечер затваряме по-рано.

После се провря покрай него и мина за тезгяха. Ран взе метлата и бавно я завъртя.

— Една жена купи сирене — каза той изведнъж. — Бедна жена с много вехти дрехи. Водеше момиче. Не помня как изглеждаше момичето, освен... коя е тя?

— Видях ги като излизаха — отвърна Хардинг. — Момичето се казва Бианка, а жената е майка ѝ. Не им знам фамилията. По-добре да

не бяха идвали. Побързай, Ран.

Ран свърши каквото трябваше и прибра метлата. Преди да си тръгне, попита:

— Къде живеят Бианка и майка й?

— На другия край. Усамотена къща, далеч от пътя, далеч от хората. Лека нощ, Ран.

От магазина Ран тръгна право към другия край на града, без да се прибира за вечеря. Лесно откри къщата, защото наистина беше усамотена и биеше на очи. Градът я бе откъснал от себе си с пущинаци.

— Какво искаш? — грубо попита майката на Бианка, когато отвори вратата.

— Мога ли да вляза?

— Какво искаш?

— Мога ли да вляза? — повтори той.

Тя понечи да затръшне вратата, после се отдръпна.

— Влизай.

Ран влезе и спря. Майката на Бианка пресече стаята и седна в сенките под старата лампа. Ран седна на трикракия стол отсреща. Бианка не беше в стаята.

Жената опита да заговори, но притеснението стягаше гърлото й. Обгърна се в мрачно мълчание. От време на време хвърляше поглед към Ран, който седеше кротко със скръстени ръце и неуверен блясък в очите. Знаеше, че тя скоро ще заговори и можеше да изчака.

— Ами, такава... — Тя пак млъкна задълго, но вече не се сърдеше на неканения гостенин. По някое време изрече: — Отдавна никой не е идвал да ме посети; много отдавна... по-рано беше другояче. Бях красиво момиче...

Прехапа устни, приведе се напред и от сенките изникна хлътноло, съсухрено лице. Ран разбра, че е бита, сплашвана и не иска да й се присмиват.

— Да — тихо каза той.

Тя въздъхна и се облегна назад, тъй че лицето отново изчезна. Дълго време не каза нищо, само седеше, гледаше Ран и почваше да го харесва.

— Бяхме щастливи двамата — промърмори тя, — додето не се появи Бианка. Той не я хареса, горкичката, не я хареса, както и аз не я харесвам сега. Отиде си. Аз останах, защото ѝ бях майка. Бих си отишла, бих, обаче хората ме познават, а и нямам пукната пара, нямам... Ще ме върнат пак, непременно ще ме върнат да се грижа за нея. Всъщност вече няма значение, понеже хората и мен не ме искат досущ като нея, не ме искат...

Ран смутено размърда нозе, защото жената плачеше.

— Имате ли тук място за мен? — попита той.

Главата ѝ изпълзя на светло. Ран бързо каза:

— Ще ви давам пари всяка седмица и сам ще си донеса легло и дрехи.

Боеше се да не му откаже.

Жената отново се сля със сенките.

— Щом искаш — каза тя, разтреперана от нечакания късмет. — Макар че как тъй си решил... е, чини ми се, че ако имах какво да сготвя и защо да го правя, мога да настаня някого много уютно. Но... *защо?*

Тя стана. Ран прекоси стаята и я бутна обратно на стола. После се извиси над нея.

— Не искам никога да ме питаш — бавно изрече той. — Чу ли?

Тя преглътна и кимна.

— Утре ще дойда с леглото и багажа — каза той.

Остави я под лампата да примигва сред сенките, плътно обгърната в мизерия и недоумение.

Хората дълго говориха за това. Казваха:

— Ран се е преселил при майката на Бианка.

— Сигурно е защото...

— А — казваха някои, — Ран открай време си е странно момче. Сигурно е защото...

— О, *не!* — провикваха се недоверчиво други. — Ран е толкова добро момче. Той не би...

Узна и Хардинг. Той подплаши пъргавата женица, която му каза. Рече:

— Ран е много мълчалив, но честен и си върши добре работата. Щом идва сутрин навреме и си отработва надницата, може да върши каквото си иска където си иска и не е моя работа да му преча.

Каза го тъй рязко, че женицата повече не посмя да продума.

Ран живееше много, много щастливо. Почти не говореше, но почна да опознава ръцете на Бианка.

Гледаше как хранят Бианка. Не ръцете ѝ — тези красиви аристократки. Те бяха прелестни паразити, извличащи животинска жизненост от тежкото, трътлесто тяло, което ги носеше, без да дават нищо в замяна. Лежаха от двете страни на чинията и леко пулсираха, докато майката на Бианка пъхаше храна в безучастната лигава уста. Плахи бяха тези ръце и се свеняха от омаяния му взор. Изненадаше ли ги голи на светло върху масата, те пропълзяваха до ръба и изчезваха почти напълно — само по четири розови връхчета надничаха иззад покривката.

Никога не се издигаха във въздуха. Когато Бианка вървеше, те не висяха, а се гушеха в гънките на роклята. А когато тя спреше до масата или лавицата над камината, ръцете ѝ лекичко изтичваха нагоре, скачаха, кацаха една до друга и оставаха безмълвни и бдителни, с онзи техен особен трепет.

Грижеха се една за друга. Не докосваха самата Бианка, но взаимно се почистваха. Това бе единственото, което благоволяваха да вършат.

Три вечери след като се нанесе, Ран опита да хване една от ръцете. Бианка беше сама в стаята и той отиде да седне до нея. Тя не се дръпна, ръцете също. Лежаха на масичката пред нея и се почистваха. Точно тогава започнаха да го дебнат. Той усети това с цялото си омаяно сърце. Ръцете знаеха, че е тук, знаеха за копнежа му. Изтягаха се пред него лукаво, сладострастно и горещата му кръв заигра. Преди да се удържи, той посегна и понечи да ги сграбчи. Една от ръцете сякаш изчезна, тъй бързо скочи в скута на Бианка. Но другата...

Здравите пръсти на Ран се стегнаха и я плениха. Тя се сгърчи и едва не се изтръгна. Не черпеше сила от тялото, защото над китката ръцете на Бианка бяха отпуснати и слаби. Също като красотата, силата бе съсредоточена единствено в дланта и пръстите, тъй че Ран успя да я плени само като прехвърли хватката малко по-нагоре. Толкова бе съсредоточен да я докосва, да я държи, че не забеляза как другата ръка

се откъсна от скута на малоумната и скочи присвита върху ръба на масата. Отдръпна се за миг, сгърчи пръстчета като паяк, хвърли се върху него и стегна китката му. Стисна тъй болезнено, че той усети как костта изхрущя и поддаде. С вик изгърва ръката на момичето. Двете ръце се сбраха и почнаха да се опипват, търсейки всяка дребна драскотина или синина, която можеше да им е причинил в своята страст. Докато седеше, стиснал китката си, той видя как ръцете изтичаха до отсрещния край на масичката, вкопчиха се в ръба, напрегнаха се и издърпаха Бианка напред. Тя нямаше своя воля... но ръцете ѝ имаха! Като пълзяха по стената, дирейки всяка най-дребна опора в дървената ламперия, те извлякоха момичето от стаята.

А Ран седеше и ридаеше, не толкова заради болката в подпухналата си китка, колкото от срам пред онова, което бе сторил. Можеше да ги спечели по друг, по-нежен начин...

Главата му бе клюмнала, но изведнъж усети погледа на онези ръце. Бързо вдигна очи и видя как едната изчезва зад рамката на вратата. Значи се бе върнала, за да види... Ран бавно стана и се оттегли насаме с позора си. Ала на прага, също като ръцете, не се удържа и спря. Незабелязано се озърна и ги видя да влизат в стаята, влачейки безучастната малоумна. Отведоха я към дългата скамейка, където бе седяла заедно с Ран. Бутнаха я надолу, скочиха върху масата и започнаха някак странно да се въртят и притискат надолу. Ран изведнъж осъзна какво има там и донякъде му олекна. Те пируваха, с жадна наслада пиеха неговите сълзи.

Деветнайсет дни наред ръцете заставяха Ран да изкупва вината си. Той опозна тяхната непрощаваща строгост; те не му се показваха и оставаха винаги скрити в гънките на роклята или под кухненската маса. Деветнайсет дни страстта и копнежът на Ран растяха. Нещо повече — обичта му стана истинска обич, защото единствено тя знае що е благоговение — и желанието да притежава ръцете се превърна в смисъл, причина и цел на живота му.

Най-сетне те му простиха. Целунаха го свенливо, докато не гледаше към тях, докоснаха го по китката, стиснаха я за кратък, сладостен миг. Ран седеше до масата... мощна вълна го разтърси и той сведе очи към ръцете, вече отскочили пак в скута на Бианка. Силният мускул върху челюстта му трептеше, подуваше се и спадаше. Щастие го обля като златно сияние; страстта го пришпори, любовта го плени,

благоговението бе като слънчев лъч. Стаята се завъртя наоколо и през него прелитаха невъобразими сили. Борейки се със себе си, ала безсилен пред великолепието, Ран седеше съвсем неподвижен нейде отвъд света, поробен и господар едновременно. Ръцете на Бианка поруменяха и ако някога две ръце са се споглеждали с усмивка, то това бяха те.

Той рязко отметна стола и стана, усещайки силата на гърба и плещите си. Майката на Бианка, вече съвсем претръпнала, го погледна и извърна глава. Нещо в очите му не й хареса, защото ако бе задълбала, то щеше да я смути, а тя не желаше неприятности. Ран с широка крачка напусна стаята и излезе навън, за да остане сам и да узнае повече за това ново чувство, което го бе обладало.

Бе вечер. Неравният хоризонт пиеше реещото се слънце, теглеше го надолу и всмукваше жадно. Ран стоеше върху една могилка с потръпващи ноздри и усещаше дълбочината на дробовете си. Вдъхна мразовития въздух и ароматът бе съвсем нов, сякаш пиеше сенките на залеза. Той напрегна нозе и се вгледа в гладките си, могъщи юмруци. Вдигна високо ръце и нададе тъй мощен вик, че слънцето залезе. Гледаше го и разбираше колко е висок и грамаден, колко е силен, разбираше смисъла на копнежа и предаността. Сетне се просна върху чистата земя и заплака.

Когато небето изстина достатъчно, та луната да последва слънцето иззад хълмовете и сетне отмина още час, Ран се завърна в къщата. Запали свещ в стаята, където майката на Бианка спеше върху куп вехти парцали. Ран седна до нея и изчака светлината да я събуди. Тя се превъртя, изпъшка, отвори очи и изплашено се отдръпна от него.

— Ран... какво искаш?

— Бианка. Искам да се оженя за Бианка.

Дъхът ѝ изсъска между венците.

— Не!

Това не бе отказ, а изумление. Ран нетърпеливо я хвана за ръката. Тогава тя се разсмя.

— Да се... ожениш... за Бианка. Късно е, момко. Връщай се в леглото, а утре вече ще си забравил този сън.

— Не съм си лягал — каза той търпеливо, ала с нарастващ гняв.
— Ще ми дадеш ли Бианка или не?

Тя седна и подпря брадичка върху съсухрените си колене.

— Добре стори, че питаш мен, защото аз съм й майка. И все пак... Ран, ти бе добър към нас, към мен и Бианка. Ти си... ти си добро момче, обаче... прости ми, момко, обаче си глупав. Бианка е чудовище. Казвам го, макар че съм й майка. Прави каквото желаш, от мен няма да чуеш и дума. Съжалявам, че ме попита, защото сега ще помня какво съм ти казала. Не те разбирам; но прави каквото си искаш, момко.

Тя го погледна крадешком, после видя лицето му и се вторачи. Той с усилие събра ръце зад гърба си и тя разбра, че е готов да я убие.

— Значи... ще се ожения за нея? — прошепна той.

Тя кимна, изпълнена с ужас.

— Както искаш, момко.

Той духна свещта и я остави сама.

Ран работеше упорито, пестеше от заплатата и обзаведе прекрасна стая за себе си и Бианка. Изработи меко кресло и маса като олтар за свещените й ръце. Имаше голямо легло, тежки завеси, за да закриват стените, и килим.

Ожениха се, макар че не стана бързо. Ран трябваше да обикаля надалеч, докато намери кой да извърши необходимото. Човекът дойде и сетне пак си отиде, тъй че никой не разбра за Ран и неговата съпруга. Майката отговаряше вместо Бианка, а ръката на Бианка потръпна страховито при допира на халката, сгърчи се и се задърпа, сетне остана да лежи неподвижно, прекрасна и изчервена. Сторено бе. Майката на Бианка не възрази, понеже не смееше. Ран бе щастлив, а Бианка... е, никой не се интересуваше от Бианка.

След церемонията Бианка последва Ран и двете му невести в прекрасната стая. Той изкъпа Бианка и я обля с благовония. Изми и среса косата й, сетне я четка толкова дълго, че засия като слънце — искаше да е достойна за ръцете, неговите съпруги. Тях не докосна, ала им даде сапуни, кремове и инструменти, с които да се разхубавят. Те бяха доволни. Едната изтича нагоре по дрехата му, докосна го по бузата и това го изпълни с блаженство.

Той ги остави и се върна в магазина със сърце, преливащо от музика. Работеше по-усърдно от друг път, тъй че доволният Хардинг го пусна да си върви рано. За да убие времето, тръгна покрай потока, загледан в слънчевите отблясъци по бълбукащата вода. Една птица дойде и закръжи без страх из щастливия ореол около него. Изящното връхче на нейното крило го докосна по китката с допир като от първата тайна целувка на ръцете на Бианка. Песента, що го изпълваше, бе част от природата на смеха, от шума на водата, от шепота на вятъра из тръстиките край потока. Той копнееше за ръцете и знаеше, че сега може да иде, да ги стисне и обладае; ала вместо това той се излегна на брега и остана да лежи усмихнат, унесен в сладката болка на чакащото, неосъществено желание. Разсмя се от чистата радост да бъде сред един свят без страх и омраза, обгърнат в неопетнените ръце на Бианка.

Когато притъмня, той се прибра. През цялата сватбена вечеря ръцете на Бианка обгръщаха едната му ръка, докато той използваше другата, а майката на Бианка хранеше момичето. Пръстите се преплитаха помежду си и около неговите, тъй че трите ръце изглеждаха сътворени от една плът, превръщаха се в нещо прекрасно и тежко, сраснало с тялото му. Когато стана съвсем тъмно, отидоха в красивата стая и легнаха там, откъдето той и ръцете можеха да гледат през прозореца как чистите, ярки звезди извират над гората. В къщата и стаята се възцариха мрак и безмълвие. Ран бе тъй щастлив, че едва смееше да диша.

Една ръка изпърха по косата му, слезе по бузата и пропълзя в извивката на гърлото. Тръпките ѝ съвпадаха с ударите на неговото сърце. Той широко разпери ръце и стегна пръсти, сякаш искаше навеки да задържи този миг.

Скоро другата ръка пропълзя нагоре и застана до първата. Може би цял час лежаха неподвижни и хладни до топлата шия на Ран. Той усещаше с гърлото си всяка тяхна гладка извивка, всяка твърда издатинка. Бе съсредоточил ум и сърце върху гърлото си, върху всяка част от ръцете, които го докосваха, усещаше с цялото си същество първо едната, после другата, макар те да не помръдваха. И знаеше, че ще е скоро, много скоро.

Сякаш по команда, той се обърна по гръб и зарови глава във възглавницата. Като гледаше към неясните, сенчести завеси по стените, почна да осъзнава за какво се е борил и копнял толкова дълго.

Отметна глава още по-назад и се усмихна в очакване. Това щеше да бъде пълно, върховно обладаване. Той въздъхна дълбоко, после още веднъж и ръцете се раздвижиха.

Палците се кръстосаха върху гърлото и върховете им се наместиха един по един малко под ушите му. Няколко дълги мига лежаха така и събираха сили. После заедно, в свършена хармония и сътрудничество помежду си, те се напрегнаха, станаха каменно твърди. Допирът им все още бе лек, все още лек... не, сега предаваха твърдостта си на него, превръщаха я в плътно сливане. Стягаха бавно, с отмерен и равен натиск. Ран лежеше тихо. Вече не можеше да диша, а и не искаше. Мощните му ръце бяха скръстени на гърдите, стиснатите юмруци под мишниците, а умът му откриваше безграничен покой. Още малко...

Вълна подир вълна от всеобхватна, величава болка се разливаха и отстъпваха. Той виждаше фантастични цветове без светлина. Изви гръбнак нагоре, нагоре... ръцете стиснаха с цялата си потайна мощ и тялото на Ран се изопна като лък, подпряно само на пети и рамене. Нагоре, нагоре...

Нещо в него се пръсна — дробовете, сърцето — няма значение. Всичко бе свършило.

Майката на Бианка имаше кръв по ръцете, когато на сутринта я завариха в прекрасната стая да се мъчи да изцели шията на Ран. Отведоха Бианка и погребяха Ран, а майката обесиха, защото се мъчеше да ги убеди, че го е сторила Бианка — Бианка, чиито ръце бяха съвсем мъртви, провиснали покрай тялото като есенни листа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.